

Luk. 8:5-15

„Mikor pedig nagy sokaság gyűlt egybe, és minden városból mentek ő hozzá, monda példázat által: Kiméne a magvető, hogy elvesse az ő magvát: és magvetés közben némely esék az útfélre; és eltapostaték, és az égi madarak megevék azt. És némely esék a kősziklára; és mikor kikelt, elszárad, mert nem vala nedvessége. Némely esék a tövis közé; és a tövisek vele együtt növekedvén, megfojták azt. Némely pedig esék a jó földbe; és mikor kikelt, százannyi hasznot hoz. Ezeket mondván, kiált: Akinek van füle a hallásra, hallja.

És megkérdeék őt az ő tanítványai, mondván: Mi lehet e példázat? Ő pedig monda nekik: Nektek adatott, hogy az Isten országának titkait értsétek; egyebeknek példázatokban, hogy látván ne lássanak, és hallván ne értsenek. A példázat pedig ez: A mag az Isten beszéde. Az útfélen valók pedig azok, akik hallják; aztán eljön az ördög, és kikapja az ígét az ő szívéből, hogy ne higgyenek és ne üdvözüljenek. És a kősziklán valók azok, akik, mikor hallják, örömmel veszik az ígét; de ezeknek nincs gyökerük, akik egy ideig hisznek, a kísértés idején pedig elszakadnak. És amelyik a tövis közé esett, ezek azok, akik hallották, de elmenvén, az élet gondjaitól, és gazdagságától és gyönyörűségeitől megfojtatnak, és gyümölcsöt nem teremnek. Amelyik pedig a jó földbe esett, ezek azok, akik a hallott ígét tiszta és jó szívvel megtartják, és gyümölcsöt teremnek béketűréssel”

Az Úr Jézus felolvasott példázata nagyon sokat segít abban, hogy felismerje az ember a szívének állapotát. A szív állapotát az határozza meg, hogyan viszonyul Isten beszédéhez. Akinek kétsége lenne afelől, hogy rendben van a kapcsolata Istennel, az Úr Jézus példázatának segítségével betekintést kaphat saját szívébe. Ha valaki hajlandó arra, hogy elfogultság nélkül vizsgálja magát, akkor az ige eligazítja.

Akinek a szíve hasonló az útfélhez, azok az Úr példázata szerint úgy, mint a többi megkapja a magot, megkapja az ígét, de az ördög jön és felkapkodja, kikapkodja onnan, hogy ne higgyenek, ne üdvözüljenek. Nem nehéz felismerni a gyakorlati életben, hogy az Úr Jézusnak mennyire igaza van. Ennyi helyen, ilyen sokszor ilyen könnyen hozzáférhetően talán sohasem volt lehetősége az emberiségnek, hogy Isten ígétét halhassa. Ennél fogva az ige sem volt ennyiszor elutasítva, mint manapság, pedig sokszor még azok is hallhatják, akik nem akarják. Hívó csoportok kimennek az utcára evangelizálni, rendezvényeket szerveznek a gyülekezetek, tv műsorokban szerepelnek neves igehirdetők és még sincs eredménye. Mert bár hallják az emberek az ígét, de mivel a szívük az útfélhez hasonló, nem gyökerezik meg benne, mert mire megtörténne, az ördög kikapja belőle.

Néhány nappal ezelőtt volt egy ilyen tapasztalatom. Jézusról beszéltem valakinek, aki nagy figyelemmel hallgatott, könnyes volt a szeme és mikor ki kellett mennie a helyiségből megígértette velem, hogy amikor visszajön még ott leszek és folytatom vele a beszélgetést. Látszott rajta, hogy az ígék, amiket mondtam, nem kerülték el a szívét, de másnap, amikor találkoztam vele, már nyoma sem volt az előző napi figyelemnek és érdeklődésnek. Útszéli volt a talaj, amibe hullt a mag. Akiknek ilyen a szívük, azoknál az ördög meg tudja akadályozni, hogy higgyenek és üdvözüljenek.

A második, amit az Úr említ a példázatban a köves helyhez hasonló, keményszívű ember.

Az ilyenek befogadják az ígét és megtévesztik magukat azzal, hogy örömük van az ige hallatán, de ez hamar elmúlik mert a szívük keménysége miatt nem tud az igemag gyökeret eresztetni. Örömük légiesség, olyan, amit az első nehézség, vagy próba előszele elfúj. Sokan vannak ilyenek, mert az emberek lelke vágyik minden örömről, arra is, ami kizárólag Isten ígétéből kapható. Ismerek olyat, aki könyvet is írt a János evangéliumából és könyvében csak azt említette meg, ami a hitetlen szív számára is szép és örömteli. Az ilyen ember szíve kőkemény, mint a szikla, és az örömet addig tudja fenntartani, amíg a testének és a lelkének megvan a külső nyugalma. Nincs mibe kapaszkodnia, olyan marad, amilyenek az Úr Jézus említette. Elszakad az öröm forrásától és ezzel az örömtől is.

A harmadik talaj, amelyik alkalmatlan a gyümölcsstermésre a tövises talaj.

Az ilyen talajba hullott mag gyökeret hajt, növekedésnek indul, de mielőtt felnőne és gyümölcsöt teremne, megfullad, mert vele együtt növekednek más növények is, amik többen vannak, rátelepszene, végül megfojtják. Ez azokra jellemző, akik megértették az Úr Jézus szabadítását és elindultak a hit útján, de nem hagytak fel a világhoz való ragaszkodásukkal, hanem a hitéletüket a világi életük kiegészítéseként élik. Nagyon sok ilyen embert ismerek. Látom a bennük élő Istenbe vetett hitük fuldoklását, a bennük élő Krisztus levegőért/igéért való epekedését. Ennek manapság leginkább felismerhető formája az, amikor valakinek a pénzéhség, a hatalomvágy, kiteljesedésre való igény, önmegvalósítás stb., vagy ezekből több is egyszerre megmarad az életében. Ennek a vége nem lehet más, mint a hitélet elfojtása. Növekedésről, gyümölcsstermésről szó sem lehet.

A negyedik talaj jó talaj.

Az ilyen ember az igét jó és tiszta szívvel megtartja és béketűréssel terem szellemi gyümölcsöt, amik ezek: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.

Isten országa ezekkel a gyümölcsökkel lesz tele, ezek fogják jellemezni. Akik jó talajként fogadják az igét, megtapasztalják, hogy a felsoroltak irányába vezeti őket Isten szelleme. Nem erőszakkal, hanem a józanság szellemének erejével. Az ilyen szívű embernek idegen a világ és vágyik arra, hogy már itt minél többet megéljen abból, amit a feltámadás után a mennyben fog tapasztalni.

Nagy a különbség a mai világ és Isten országa között. Ma azzal kell szembesülnünk napról napra, hogy a szeretet helyett kényszeredett, mű vigyor van az emberek arcán, az igazi belülről jövő öröm helyett valamiféle önelégültség, békesség helyett stressz, béketűrés helyett tolerancia, szívesség helyett érdekek, jóság helyett szociális háló, hűség helyett szabadosság, szelídség helyett nyájasság, mértékletesség helyett pedig mindenek kihasználása.

Mindenki, aki őszintén felteszi magának a kérdést, hogy milyen talaj vagyok az igemag számára, az Úr Jézus példázatából megkaphatja a választ. Tartok tőle, hogy akik nem ismerik Istent, akik még nem születtek újjá Krisztusban, azok, ha őszinték akarnak lenni és nem akarják áztatni magukat, akkor elismerik, hogy az első három talaj közé kell sorolni magukat. Vannak azonban olyan emberek, akiknek nem tetszik az, amivel szembesülnek és szeretnének változtatni rajta. Több ilyen embert ismerek és ezek joggal mondhatják, hogy nem tehetnek róla, ilyen a szívük. Kemény és ellenálló az ige előtt, ha be is fogadják a magot, nem mennek vele semmire. Most már tudják, hogy a szívük állapota az ok, köszönik szépen, de mire mennek vele? Mit ér, hogy tudják? Teszik fel a kérdést? Évekig kínlódnak a megtérés határán és közel állnak ahhoz, hogy feladják. Közben azt látják, hogy vannak hívő emberek, akik még a náluk nagyobb nehézségek ellenére is örömteli, gyümölcsöző hívő életet élnek, olyanok, mint a folyó mellé ültetett fák. Ők pedig nem képesek maradandóan befogadni az elszórt magot. Nehéz és szomorú állapot. Az ilyen ember úgy érzi, hogy mindent megtesz annak érdekében, hogy a szíve kész legyen befogadni az igét, de sehogy se sikerül. Kimondatlanul is Istent hibáztatja azért, mert nem tud közel kerülni hozzá. Közben irigykedve nézi, hogy mások milyen könnyedén adják át magukat az ige hatásának és élük meg a Krisztusban való növekedés örömét és jutnak előre a hitéletben. Közben tudják, hogy Istent nem lehet semmire sem kényszeríteni, becsapni, rávenni olyasmire, amit nem akar. Akkor mi a megoldás? Kérdezik. Lehet, hogy Isten egyeseket kiválasztott az üdvösségre és másokat nem? Lehet, hogy egyeseknek lehetetlen megtérni és újjászületni, mert senki sem tehet róla, hogy a szívének talaja milyen keménységű, hiszen azt mindenki csak úgy kapja anélkül, hogy előre tudná milyen lesz. Mint, ahogy a példázatban levő szántóföld sem tehet róla és főleg nem változtathatja meg az állapotát. Csak Isten képes rá. Ő az, aki felszánthatja és termővé teheti még a legkeményebb talajt is és növekedést adhat a vetés után. De miért nem akarja megtenni? Nyilván mindenki esetében kész megoldást adni, nem rajta múlik. Éppen ezért küldte el a Fiát, ezért vetette rá a világ bűnének a büntetését, és váltotta meg Jézus vérével az egész világot, hogy mindenki üdvözülhessen, senkinek se kelljen eleve a kárhoyattal számolnia. Mindenki számára legyen remény az örök életre. De ehhez jó földdé kell válni. Ehhez be kell fogadni az igemagot. Isten mindent megtett, ami ehhez szükséges. Nincs más megoldás, jó földdé kell válni. De hogyan? Lehetséges ez? Ha csak Isten teheti az ember szívét jó talajjává, akkor tehet egyáltalán az ember valamit a változás érdekében?

Hadd tegyek ide egy igeverset a zsidókhöz írt levélből. A 11. fejezet 16. versét. „Így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyelli őket az Isten, hogy Istenüknek nevezessék, mert készített nekik várost.” A zsidó hithősök valamivel elnyerték Isten jóindulatát, tetszését, amit most élénk hoz a Szent Szellem. Ezek az emberek olyat tettek, ami segít eligazodni a Teremtő Isten gondolkodásában. Rámutat arra, hogy Isten az utána való vágyódást nem csak örömmel fogadja, hanem az ember Isten utáni vágyódását ki is elégíti. Megmozdul Isten mindenható karja az ember érdekében, ha igazi vágyódást lát az ember szívében. Nem a problémáiból való kimenekedésre való vágyódást, hanem az Ő személye iránti vágyat. Erre azt mondja az ige, hogy az ilyen rá vágyakozó embereket nem szégyelli, felvállalja őket, akármilyenek és Istenük lesz. Mennyei hazát készít nekik nem kézzel csináltat, hanem örökkévalót. Miért? Mert ezek az emberek vágytak utána. Nem Isten dolgai után, hanem Isten személye után. Több kiválasztott emberről olvashatunk a Bibliában, de kevesekről, akik vágytak is Isten iránt. Akik vágytak utána, azoknak a szívét felszántotta, akármilyen is volt előtte és alkalmassá tette arra, hogy befogadják a magot, ami kikelve erőlködés nélkül termett gyümölcsöt. Ma se tehet többet az ember, mint hogy az ellenállása helyett vágyat ébreszt a szívében a megváltója iránt.

Többen kifogásolják, hogy Isten miért enged meg az ember életében nehéz, fájdalmas dolgokat. Nem értik, hogy Isten miért nem lép közbe, amikor a gonoszság annyi fájdalmat okoz az embernek. A Zsoltárok 12. fejezet 5. versében ezt olvassuk: „A szegények elnyomása miatt, a nyomorultak nyögése miatt felkelek, azt mondja az Úr; biztonságba helyezem azt, a ki arra vágyik.” Isten azt szeretné, ha ezekben a nehéz helyzetekben az ember szívében

vágy ébredne arra, hogy Istenhez fordulva találjon biztonságot. Ezen a világon a szegénység, a gazdagság, a betegség, a gyógyulás, a veszély és a biztonság és reggelig lehetne még sorolni mind azért van, hogy legyen okunk vágyakozni Isten iránt, aki kezébe akarja venni minden ember életét és meg akarja ajándékozni az ő mennyei világával.

Sokan szeretnének Isten igéje számára jó talaj lenni, de csak azok lesznek ilyenek, akik őszintén vágyódnak a mennyei haza felé, hogy e test nélkül legyenek együtt a megváltójukkal. Ennél többet senki sem tehet a talaj megváltoztatásáért. Isten kész nem csak szántani, hanem talajcserét is végezni. Amikor egy talaj már erősen szennyezett, akkor már nem elég a szántás, cserélni kell az egész talajt, olyan mélyen, amilyen mélyen csak lehet. Ha nem történik meg, a talajban nem nyer életet a mag. Isten igéje ezt így fejezi ki az Ez. 36.26.-ban: „És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet.” Semmit sem vár el Isten, hogy ez megtörténhessen, csak egyedül azt, hogy az ember vágyjon utána.

Az Úr Jézus annyi csodát tett, annyit gondoskodott a zsidókról és mégis kemények maradtak vele szemben. A sok csoda mellett megtehetette volna, hogy a szívüket is elváltóztatja, de nem akarta, mert tudta, hogy az Atya igazi imádókat, igazi rá vágyakozókat keres, akik dicsőítik őt. Legyen azonban figyelmeztető, hogy a zsidók szívének keménysége nem változott meg az Úr jelenlétében. Jó, ha a hívő emberek is szívükbe néznek és megvizsgálják, nincs e a szívük szántóföldjén olyan tábla, amelyik megkeményedett, ami talajcserére szorul. Én nemrég jártam így. Nehéz szívvel vallottam be Istennek, hogy nem látom lehetőségét annak, hogy segíteni tud a helyzetemben. Tudtam, hogy Ő mindenható és neki nem probléma semmilyen akadályt elhárítani, mégis úgy láttam, hogy az általam ismert és a már korábban is megtapasztalt módokon képtelen leszek megérteni Őt, felismerni a segítő kezét. Ez a reggeli nyomasztó állapot, ami még emberileg indokoltnak is mondható, délutánra egy testvér bizonyágtétele által felszabadultságba fordult, mert Isten megtalálta a módját annak, hogy megszólítson. Nem ahogy vártam, nem is a megszokott módon, hanem úgy, ahogy csak Isten tud munkálkodni. Közvetlenül megtalálva az ember szívét. Ezt csak azért mondtam el, mert valóban úgy gondoltam, hogy nem tudom Isten kezét elérni ebben az állapotban, de nagyon vágytam rá, vele lenni még akkor is, ha nem ad megoldást.

A hívő ember vágya Isten iránt, nem az Ő megoldásait, ajándékait kell hogy megcélozzák, hanem az Ő személyét. Ha ez megtörténik, akkor nincs akadálya a megtérésnek, az újjászületésnek, a gyógyulásnak és a helyreállásnak sem. Az Isten utáni vágy, a mindenható Isten kezét elindítja az ember szívének megmunkálása felé.

Hála ezért Jézusnak, aki büntelen életét feláldozva vérét ontotta, hogy Isten megbékélt legyen a világgal és nekünk esélyünk legyen jó talajjá válni az Ő szerető kezében.

Amen